Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

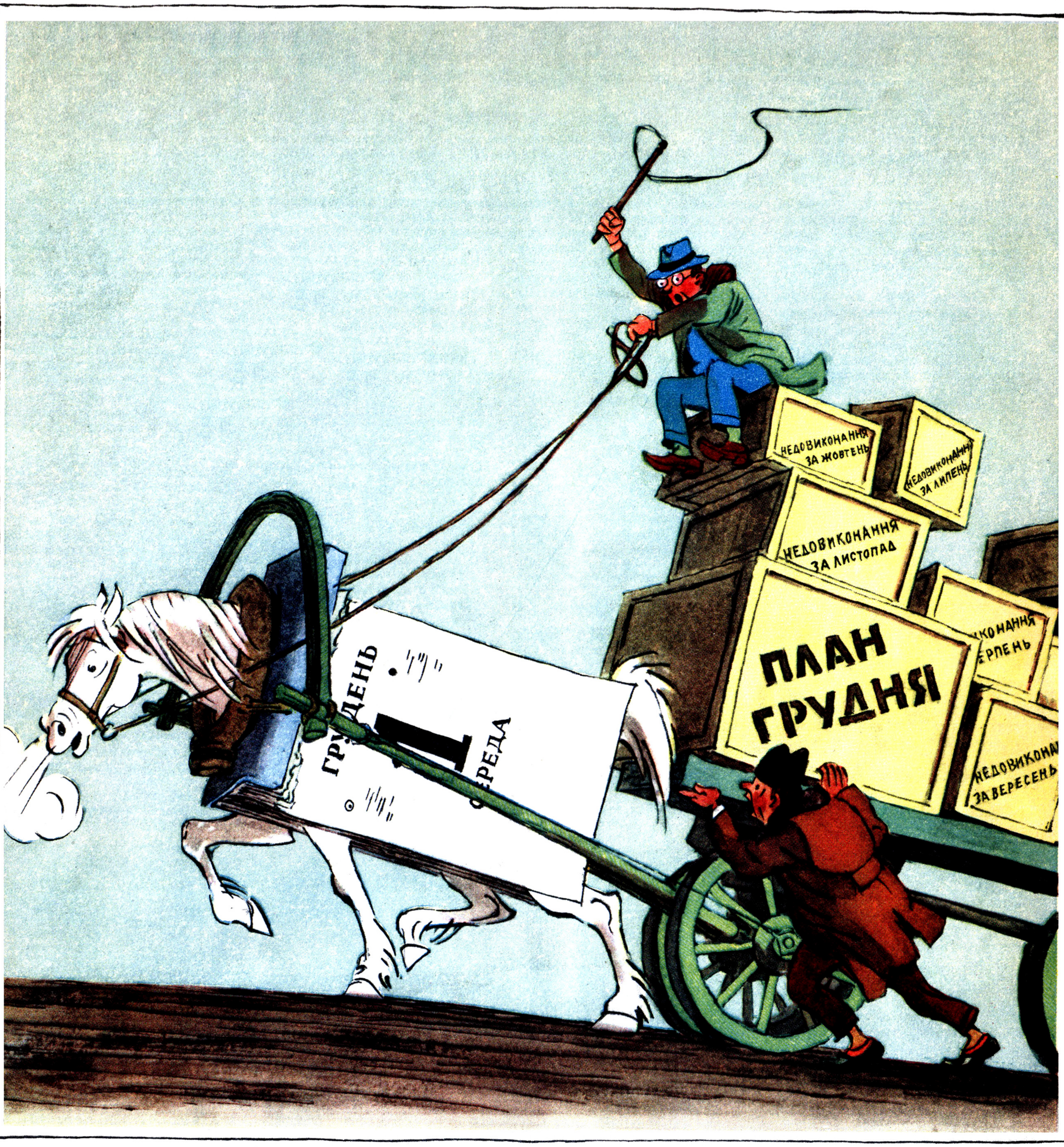

КОНИК, НА ЯКОМУ ВИЇЖДЖАЮТЬ ЛЮБИТЕЛІ ШТУРМІВЩИНИ.

перець

№ 22 КИЇВ. ЛИСТОПАД 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

perec-ua.
perec-ua.

Голова колгоспу ім. 8 березня Мартиненко М. М.— досить авторитетна в Зачепилівському районі людина. Це колгоспники дуже добре знають. Знають тому, що сам голова регулярно нагадує їм:

— Ви не дуже... Не лякайте мене районом. У мене там великий авторитет!

Чотири роки головує Микола Миколайович в колгоспі ім. 8-го березня, багато недобрих справ встиг за цей час накоїти, але авторитет, про який він так любить нагадувати, довго не тільки не падав, але й не хитався навіть.

Лише порівняно недавно під непохитним авторитетом голови земля заходила ходором. Стався цей землетрус на загальних зборах колгоспників.

Виступив на тих зборах молодий помічник рахівника Дрожжа Іван Юхимович і з цифрами в руках, як і личить людині його професії, заходився виводити на суху воду «авторитетного» голову.

Совався голова, наче на гарячій черені, засипав багатообіцяючими репліками оратора, але це нічого йому не дало. Трудно було збити промовця з пантелику, тому що оперував він не стільки словами, скільки числами й сумами. Всі чотири роки головування Миколи Миколайовича перебрав він на кісточках рахівниці, врахував усе — до найменшої дрібниці — і скомпонував таким чином дуже неприємні для голови бухгалтерські мемуари.

— Уже в перший рік свого головування наш голова утнув торговельну комбінацію, яка вдарила по колгоспній касі, як залізний молот. Він знайшов у сусідньому районі двох шахраїв, які працювали шоферами в Ланнівській автороті, відправив їх з колгоспними яблуками в ті краї, де яблука дорого цінилися, і заплатив крутіям за незаконну послугу шістнадцять тисяч карбованців. Шахраїв було спіймано на гарячому. Половину грошей у них вдалося відібрати, а друга половина так і повисла в повітрі мертвою цифрою. Наші районні юристи довго крутили цю цифру так і сяк, довго думали-гадали, як з нею бути, та так ні до чого й не дійшли. Як бути з цією сумою, товариші колгоспники?

— Судити! — залунало з усіх боків.

— У мене в районі авторитет! — хотів гукнути голова колгоспу, але на цей раз улюблена фраза кілком застряла в горлі.

— Всі ви пам'ятаєте,— вів далі помічник рахівника,— як наш голова самовільно витратив нібито на ремонт автомашини три з половиною тисячі карбованців. Фіктивні акти, складені шоферами, затверджувати не можна. Не маємо права ми це робити... Що робити з цією сумою, товариші колгоспники?

Довго говорив помічник рахівника, довго перераховував дрібні й великі злочини порушника Статуту сільськогосподарської артілі.

І збори прийшли до одностайного рішення:

— Віддати до суду нечесного голову!

...У червні місяці цього року Зачепилівський народний суд ухвалив стягти з голови колгоспу і його попихачів незаконно витрачені гроші.

І стягнув... Стягнув — тільки дуже мало: всього триста карбованців.

І не з голови колгоспу стягнув, а з помічника рахівника.

Сталося це так.

Глибоко вражений і смертельно ображений непоштивим виступом Дрожжі, голова колгоспу настрочив до суду слізливу заяву. У ній він благав правосуддя покарати Дрожжу, який нібито опаплюжив на зборах його чесне ім'я, принизив його високу гідність і підірвав його авторитет. Розкрадач колгоспного добра так зворушливо описав у заяві свої глибокі й тонкі переживання, що суддя Варвянський Микола Андрійович аж сльозу проронив над його посланням.

Заволокла та сльоза туманною пеленою ясний зір судді, затуманила його пам'ять. Стягнувши штраф з «невихованого» помічника рахівника, він забув, що вироку суду в справі ображеного крутія досі не виконано: Мартиненко навідріз відмовився відшкодовувати збитки, заподіяні ним колгоспові.

Після суду над Дрожжею голова виріс у власних очах на цілу голову.

— Ну що? Допащекувався? — зловтішно запитав він помічника рахівника.— Сам тепер бачиш, який у мене авторитет у районі!

Дивна ця заява, розв'язна, але доля правди в ній є. У Зачепилівському районі Мартиненко таки справді — особа з привілеями. Є там серед відповідальних керівників щирі його прихильники. Невідомо за які заслуги цяцькаються вони з ним, нянькаються, годять йому, поклоняються його сумному «авторитетові», загальній справі шкодячи, власних лобів не шкодуючи.

П. ГЛАЗОВИЙ,
спец. кор. Перця.

Харківська область.

Мал. С. САМУМА

У багатьох колгоспах не борються з потравами посівів та садів.

Малюнок без слив.

ПЛУГ МАЛЬЦЕВА У ДІЇ

Дружній шарж І. СЕМЕНОВА

Під самісінький корінь.

Павло КЛЮЧИНА

(БАЙКА)

Індик зробив перестановку кадрів:
Він Селезня направив до курчат,
А Півня — до качат...
— Робота піде. Можете позаздрить,—
Хвалився всюди мудрий керівник...
І раптом чує одчайдушний крик:
«У річці потопилися курчата:
Їх Селезень пірнати вчив!»
А тут і Півень галас учинив:
«Втекли на воду вражі каченята!»
Індик насупився:— А ти куди дивився?
Чому за ними не поплив?..
Ну, й кадри я нажив!
З такими кадрами хоч сам іди топися.

с. Карабутів,
Сумської області.

ПРИСОРОМИВ

І Павло Гнатович Чирський, і Борис Олексійович Розуваєв, і Сергій Павлович Дідурін, і Герман Михайлович Алексєєв, і Павло Омелянович Дмитренко, і Мар'ян Павлович Гумен, і Йосип Васильович Поляк — все це голови. Головують вони у колгоспах Нестеровського району на Львівщині.

Всіх їх разом згадали ми тому, що секретар Нестеровського райкому партії т. Гусак теж одного разу згадав був їх усіх разом. Згадав — і пролунало зразу сім телефонних дзвінків, і з'явилося до його кабінету сім голів. З'явилися й посідали кругом столу секретаря. І стало в кабінеті десятеро: у кабінеті, крім т. Гусака, сиділи вже голова виконкому т. Богоявленський і директор МТС т. Додурін.

— Давайте, товариші, порадимось, як далі бути,— почав секретар.— Що ви собі думаєте? Коли ви вже наїздитесь? Господарюєте погано, неполадків повно... Доки ви в райцентрі будете жити, доки керуватимете наїздами та нальотами?

Всі голови, як по команді, почервоніли.

— Як вам не соромно? Як вас після цього всього краще назвати? Гастролерами? Кочівниками? Мандрівниками? — розпалився т. Гусак.— Як?

— Вам видніше...— зітхнув один з голів, той, що сидів найближче і почервонів найдужче.

— Кому це «вам»?

— Та й вам, і голові виконкому, і директорові МТС...

— На що це ви натякаєте?

— А на те, що ви теж щовечора з Нестерова до Львова тікаєте. Додому, тобто... Теж більше мандруєте, ніж керуєте...

Тут т. Гусак теж почервонів, як буряк. І директор МТС з головою виконкому зашарілися.

Красива вийшла нарада... Було б краще, та нікуди!

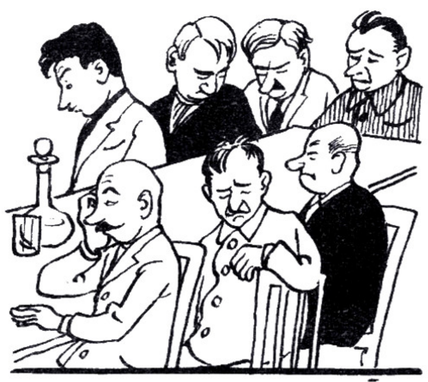

І ШУМИТЬ, І ГУДЕ...

На стінах читального залу Київської історичної бібліотеки висять таблички: «Дотримуйте тиші!». Треба віддати належне відвідувачам, тиші вони дотримують ретельно. Але з цього нічого не виходить.

Сидить, скажімо, студент, заглибившись в історію стародавнього Риму, а згори чує:

Від Києва до Лубен
Насіяла конопель!..

Як тут розібратися, де Рим, де Крим, а де попова груша?..

Чухає потилицю дисертант, кривиться, рве аркуш за аркушем і у відчаї констатує, що голова «не варить», що з дисертацією у нього щось «не витанцьовується». А воно, навпаки, дуже навіть витанцьовується. Так і гупає, так і гримить:

Ой, гоп, ти-ни-ни,
Вари, жінко, лини!..

То з ранку до вечора дають лиха закаблукам танцюристи з Будинку народної творчості, яким виділили приміщення для репетицій над читальним залом бібліотеки.

Тут репетирують, а знизу просять:

— Змилуйтесь. Перестаньте. Тут же працюють, читають!..

— І ми працюємо,— гукають згори.

Це так мудро розпорядився Київський міський відділ культури, розмістивши над читальним залом бібліотеки зал для репетицій ансамблів пісні і танцю.

Третій рік працівники бібліотеки оббивають пороги міського відділу культури, третій рік добиваються, щоб їх розлучили з неспокійними сусідами, третій рік їм обіцяють «вжити заходів». І третій рік «дотримують тиші», забувши про свої обіцянки.

ДАТКУ ЙОН,
студент Київського університету ім. Т. Г. Шевченка.

Мал. К. АГНІТА

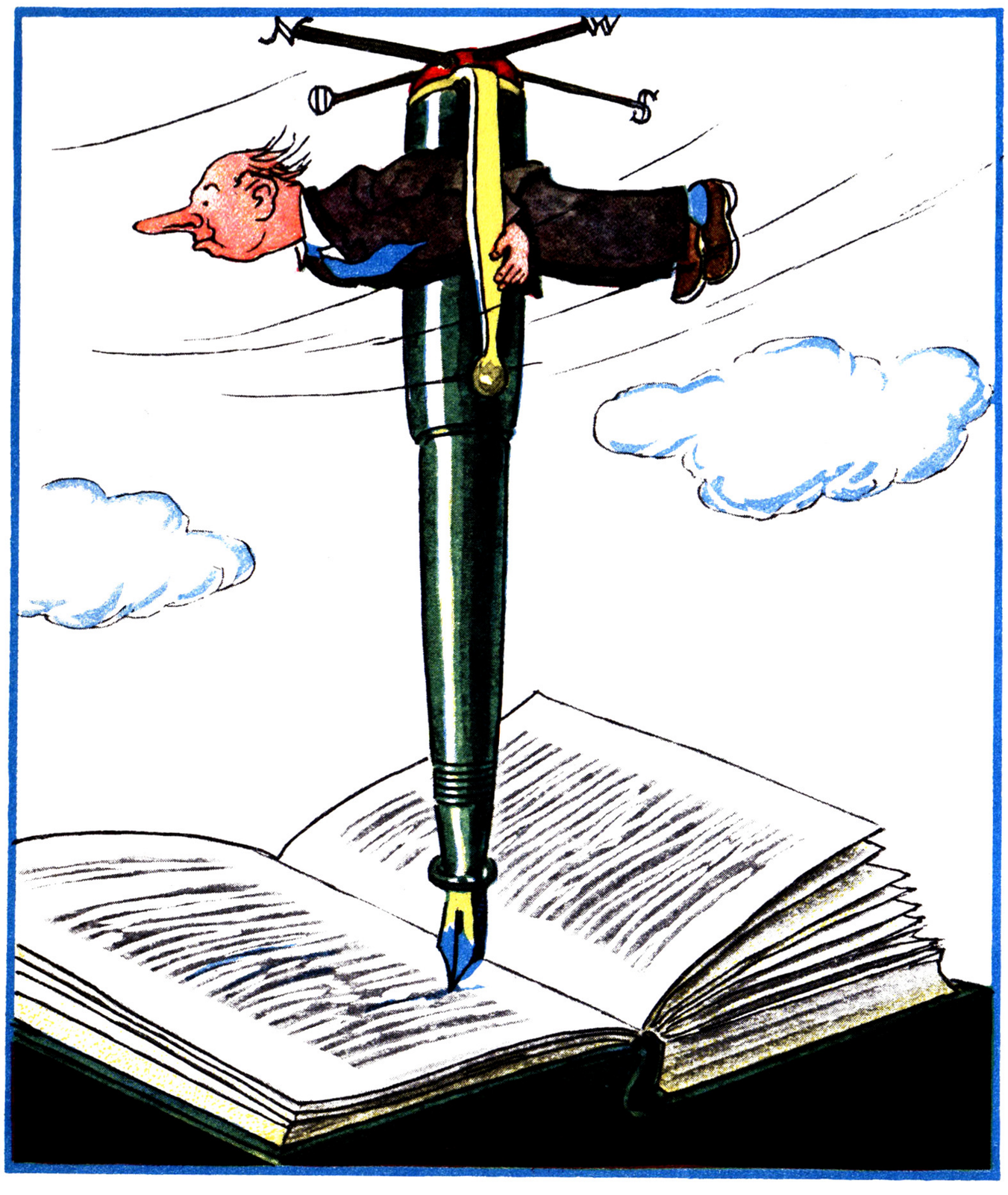

Критик-флюгер.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Частушки

Тут свиня — неначе пані.
Любо глянуть на свиню.
Страв не менш, як в ресторані,
Їй прописано в меню.

Голова у нас «хазяїн»,
Аж зимою зрозумів,
Що ще влітку треба дбати
Про завезення кормів.

Борис КОТЛЯРОВ

Тактичний хід

Дружина убігла заплакана,
Сказала розгублено, злякано:
— Мій любий, в біду ми потрапили,
На тебе вже знову «накапали»...

Писнули листа до редакції
Про участь твою в махінаціях...
Це чула сьогодні у касі я...
Почнеться ж тепер катавасія! —

Лице у дружини, як ягода, —
Вона аж тремтить, заїкається.

Панбархатним голосом лагідним
Сказав чоловік їй:
— Я знаю це...
Нічого! Тонка моя тактика,
Є в мене дружки винахідливі.
До того ж я знаю із практики,
Що люди в нас добрі, відхідливі:

Тепер вони сердяться, лаються,
До суду впекти нахваляються,
Тепер там жахливе щось коїться,
Та згодом усе заспокоїться.

Сховаться б мені, як пустиннику,
Та тільки в пустиню не хочеться...
Я краще до дядька у клініку
Подамся,— нехай поморочиться,

Хворобу якусь там придумає,
Палату хай дасть мені з ванною,—
У ній заховаюсь від шуму я,
У ній проживу непогано я.

...Він довго в палаті ховається,
І все, що було... забувається.
Вже й дзвонять йому:
— Як ся маєте?
Чи краще себе почуваєте?

Півроку людей він обманює,
Не хоче прощатись з палатою,
Щоб згодом за злочин доганою
Відбутись (здається, десятою).

Так роблять людці винахідливі,
Коли їхні ближні — відхідливі.

Переклад з російської
П. ГЛАЗОВОГО.

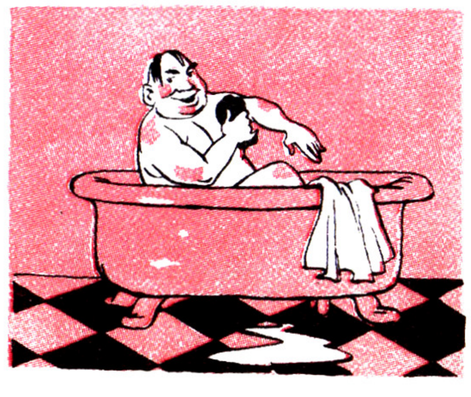

Павло СТЕНДИК

БАЛАНС КІНДРАТА САВИЧА

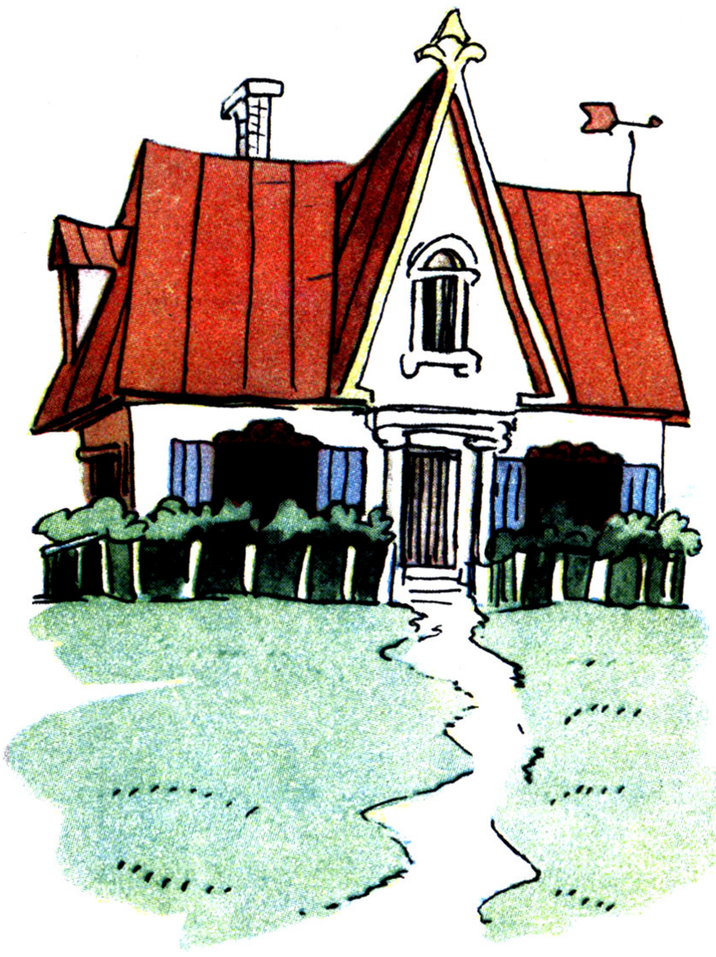

Зранку Кіндрат Савич зібрався їхати «на низи». Він мав намір перевірити, як працює підлегле йому Білогірське споживче товариство. А тому розпорядився приготувати машину, невід, рушницю і ще дещо.

— Дивіться мені тут,— наказав він головному бухгалтерові.— Я повернуся завтра, а коли затримаюсь, значить — діло вимагає...

Шофер доповів про цілковиту готовність до від'їзду.

Та не встиг Кіндрат Савич підвестися з місця, як на порозі з'явився незнайомий відвідувач. Це була людина середніх років, середнього зросту. Кіндрат Савич, замість привітання, сухо попередив:

— Ви до мене, громадянине? На жаль, я зараз їду в термінових службових справах.

— На жаль,— у тон йому сказав відвідувач,— вам доведеться затриматись.— І подав свої документи.

Швидко проглянувши їх, а вірніше — здогадавшись, що там пишеться, Кіндрат Савич зняв білий картуз і витер піт, який зненацька рясною росою висипав на чолі.

— Мм... Прошу сідати,— заметушився він. Його огрядна, обважніла фігура раптом стала на диво рухливою.— Так, значить, з ревізією до нас, товаришу Антоненко? Це дуже приємно... дуже приємно, я б сказав, доречно. Люблю, коли приїжджають ревізори, вказують на недоліки і тому подібне... Воно, я б сказав, тримає керівника й апарат у мобілізаційній готовності.

Кіндрат Савич підсунув свій стілець ближче:

— Признатися, я не чекав на вас, але сам по собі даний факт вітаю. Інші ревізорам не раді, а ось я не такий. Для мене ревізор — найперший друг. Інакше й не може бути...

Ревізор нахмурився:

— Виявляється, ви не такий сухий, як мені спершу здалося...

— Не переношу офіціальності,— урочисто запевнив Кіндрат Савич.— Можна сказати, я її запеклий ворог...

— Все це чудесно. Але ближче до справи.

— З дороги — до роботи? — нерішуче запитав Кіндрат Савич. — Відпочили б.

Антоненко заперечливо похитав головою.

Це трохи збентежило Кіндрата Савича. Але, як людина досвідчена, він не розгубився.

— То скажіть, які вам підготувати документи. Поки бухгалтерія цим займатиметься, ми хоч поснідаємо.

— Звеліть оформити довідку: скільки ви одержали зарплати за два роки?

— І все? — протяг Кіндрат Савич, відчуваючи, що за спину йому хтось поклав шматок льоду.

— І все.

Довідку оформили.

— Ось тепер ми й можемо почати роботу,— пожвавішав ревізор.— Працюватимемо, коли не заперечуєте, у вас дома.

Такий поворот справи остаточно дезорієнтував Кіндрата Савича. Йому ще не траплялося зустрічати ревізорів, що самі напрошувалися б додому.

— Додому, то й додому,— міркував Кіндрат Савич.— Чим далі від бухгалтерії, тим спокійніше. Папери там справні, але щодо людей... Так і слідкуй, щоб хто не шепнув. У домашніх умовах за свій тил я можу бути спокійний. Дома й стіни допомагають...

Будинок Кіндрата Савича стояв на одній з кращих вулиць райцентра. Свіжопофарбований дах і ясноголубі віконниці гордовито поглядали на своїх скромних сусідів.

Виявилося, що хазяйки не було дома.

Гість пройшовся по кімнаті, зупинився біля розчиненого вікна.

— Мені говорили, що ви тут два роки працюєте.

— Правильно. Оце третій пішов. За ці два роки довелося попрацювати. Добрий, я б сказав, шматочок попався. Такий шматочок, що, не натерши мозолів, не візьмеш.

— Гм... — невиразно протяг ревізор. — Цей будиночок ви купили чи самі збудували?

— О, це моя гордість! Сам! Сам будував. За власним проектом. Хіба можна купити таке зручне гніздечко? У нас ще не перевелися будівники, які таке городять, що й не добереш: будинок це чи кошара для овець.

— Будинок справді хороший, — похвалив гість.— Та, напевне, й клопоту немало вам завдав.

— Що й говорити! — підхопився господар.— Двадцять п'ять тисяч карбованців по твердих цінах, за найскромнішими підрахунками. А продати — й за п'ятдесят тисяч не віддам.

Забачивши у вікно шофера, Кіндрат Савич вийшов йому назустріч. Знадвору донеслась розмова:

— Кого там нечиста сила приперла? Всю перевірку нам зіпсували. А сьогодні ж погода — тільки «на низи» і їхати... Оце приніс вам рушницю. Пропав заряд.

Кіндрат Савич повагом повернувся в кімнату, повісив рушницю на стіні, вкритій килимом, над диваном.

— Новенька?

— Цього року зимою придбав. Півтори тисячі, але як на знавця справи, то він і три за таку річ не пошкодував би.

Ревізор ствердливо кивнув головою і провів поглядом по кімнаті.

— І меблі ще зовсім новенькі, й килими.

— Це також, я б сказав, без батька придбані. Розуміється, не так, щоб першокласні, але все ж пристойні. Хоч не так, як у людей, то хоч так, як біля людей.

— Хто у вас цим мистецтвом займається? — відкрив блискучу кришку піаніно ревізор.— Певно, дружина?

— Ні, дружина музики недолюблює.

— То ви для дітей купили?

— Дітей у нас немає. Піаніно... Як вам сказати? У кожному пристойному домі повинно бути піаніно й книги...

Антоненко обережно закрив білосніжну клавіатуру.

— Вся обстановочка вам також тисяч у п'ятнадцять ускочила?

— У п'ятнадцять не вберете. Ми з дружиною не накидаємося на дешевинку, як інші.

Ревізор забарабанив пальцями по столу, але раптом схаменувся, поклав руки собі на коліна:

— Ми відхилилися від теми. Давайте підіб'ємо баланс.

— Баланс? — закліпав повіками спантеличений господар.— Який ви маєте на увазі баланс?

— Я маю на увазі ваш особистий баланс,— посміхнувся ревізор.

Він вийняв і поклав на стіл невеликий блокнотик.

— Запишемо так: «Прибутки: зарплата — 700 карбованців, множені на 12 місяців,— дорівнює 8.400 карбованцям. За два роки разом — 16.800. Видатки: будинок — 25.000 крб., меблі, рушниця, піаніно за округленими підрахунками — 20.000 крб. Разом видатки за два роки — 45.000 крб. Видатки перевищують прибутки на 28.200 крб.».

Господаря наче грім оглушив. Він розгублено дивився на свого суворого гостя.

— Тепер ви й самі бачите, Кіндрате Савичу, що прибутки й видатки у вас явно не збалансовані,— сказав ревізор.— Будемо сподіватися, що суд збалансує...

— Що ви мене страхаєте! — набрав повні груди повітря Кіндрат Савич.— Не з боязких! Я всі закони знаю. Ніякий суд, ніякий прокурор до мене не підкопається. Для цього потрібні документи, які можна в справу підшити. Таких документів у вас нема? Нема! В бухгалтерії за мною — ні копійки боргу. Будинку, піаніно, рушниці чи жінчиних платтів ви до справи не підшиєте? Не підшиєте! Не знайдеться такої нитки!

— Знайдеться,— упевнено сказав ревізор.

— Хороший кінець? — спитали ми читача.

— Хороший. Тільки, на жаль, не реальний.

— Чому?

— А ви багато зустрічали в житті таких ревізорів? — запитав у свою чергу читач.— Ну, чого ж ви мовчите?

м. Лохвиця,
Полтавської області.

Албанська САТИРА

Журнал «ХОСТЕНІ» — Тірана.

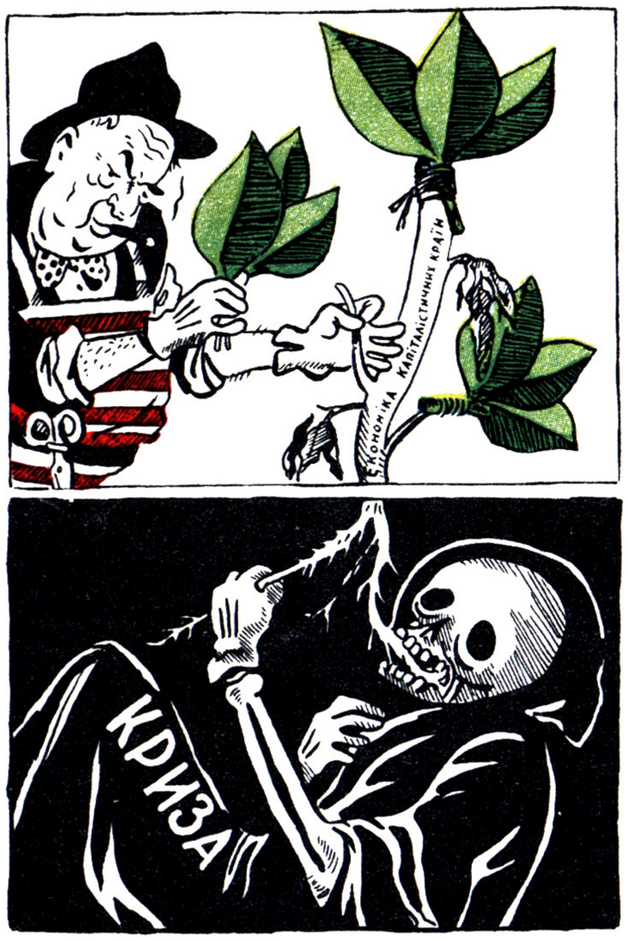

Коли пропадає коріння, — гине дерево.

З АМЕРИКАНСЬКИХ КАРТИНОК

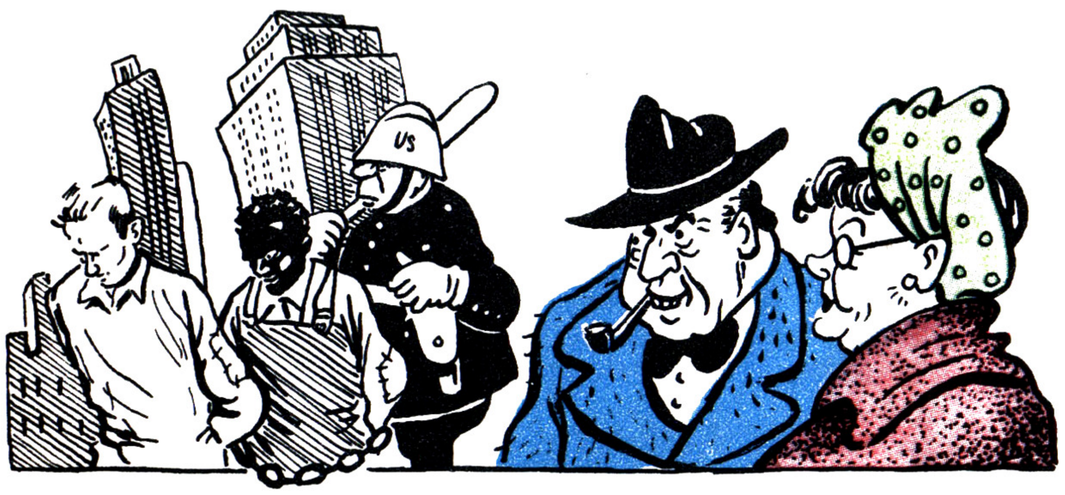

Негр Білл вимагав рівних прав з білими. Ось як здійснилося його бажання.

Правда про американську «свободу».

Новий Діоген шукає гарматне м'ясо.

Тінь, яка завжди переслідує диверсанта в Албанії.

Мал. БЕ-ША

Рурські магнати готуються висунути на наступних президентських виборах у Західній Німеччині кандидатуру військового злочинця, колишнього гітлерівського генерал-фельдмаршала Кессельрінга.

Капіталісти (Кессельрінгу). — Браво, генерал-фельдмаршал! Старайтесь, і ми зробимо вас єфрейтором!

perec-ua.
perec-ua.

ВЕРХОВНІ КРИВОПРИСЯЖНИКИ

У старих англійських судах колись чергували професіональні кривоприсяжники, які за скромний гонорар готові були посвідчити, що завгодно і в якій завгодно справі.

Та куди тим колишнім англійським кривоприсяжникам до сучасних американських! В американських судах поряд з юрбами приватних «заробітчан» подвизається цілий легіон штатних, офіціальних, державних, так би мовити, верховних кривоприсяжників.

За їх допомогою верховні судді США відправляють прогресивних діячів на електричний стілець або живцем хоронять у в'язницях.

Верховні кривоприсяжники свідчать про предків і нащадків, напрям думок, настрої, симпатії, нахили і знайомства кожного американця і кожного іноземця з будь-якої країни земної кулі. Вони лжесвідчать у судах, у комісіях по розслідуванню антиамериканської діяльності, в імміграційнім відомстві. Американська преса приділяє їм не менш уваги, ніж найзнаменитішим боксерам, кінозіркам і гангстерам.

Реакційні журналісти брати Олсоп присвятили верховним кривоприсяжникам велику статтю в газеті «Нью-Йорк Геральд Трібюн». У цій статті вони пишуть:

«Звичайно, в американських судах і раніше не обходилося без кривоприсяжників, але перетворення професіональних кривоприсяжників на державних чиновників — це вже щось нове в практиці американської юстиції».

Ці джентльмени, як свідчать брати Олсоп, зареєстровані як «експерти» при міністерстві юстиції і відомстві по натуралізації іноземців.

Крім плати, кривоприсяжники одержують окремо за кожне брехливе свідчення, а в ті дні, коли виступають у судах,— по 25 доларів плюс безплатне харчування. Живуть вони собі і горя не знають та славлять американський спосіб життя.

Щоправда, недавно в їх середовищі стався великий конфуз. Дванадцять верховних кривоприсяжників так погано вивчили свої ролі і так забрехалися у своїх свідченнях, що верховним суддям довелося притягти їх до відповідальності за брехливі свідчення.

Але ніяка небезпека цій дюжині кривоприсяжників не загрожує, бо завжди знайдеться друга дюжина таких же молодчиків, які під присягою посвідчать, що душі першої дюжини чистіші снігу гірських вершин і сльози богоматері.

Б. ТЕСЛЕНКО.

Іван РЯДЧЕНКО

На дальній берег, де туман
І непроглядна мряка,
З'явився недавно Лі Син Ман,
Відомий забіяка.

Озброєний аж до зубів,
Він люто гавкнув тричі
І, мов заведений, повів
Промову войовничу.

Кричав, горлянки не беріг,
Знесилився, аж хекав,
Сичав, гарчав, що мир для всіх —
Найбільша небезпека.

І смакували бариші
Заморські бізнесмени:
— О'кей! Ну, просто Чан Кай-ші,
Та тільки більш скажений!

...А в той же час з пітьми встає
Тайваньський битий блазень,
Скрипить, рипить і видає
По острову накази.

Мов я — владика із владик
Найвищого гатунку,
Беру китайський материк
Для визиску й грабунку...

Та кажуть щиро, від душі
Про мосьок чесні люди:
— Усе, що буде з Чан Кай-ші,
І з Лі Син Маном буде!

Переклад з російської
Юрія КРУГЛЯКА.

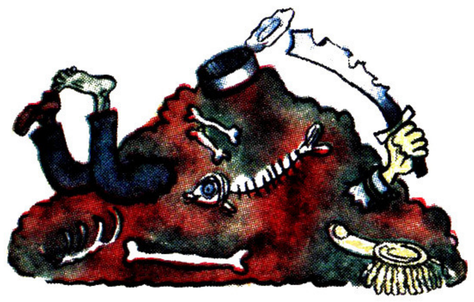

ЧИМ ЛЮДИНА ХАРЧУЄТЬСЯ...

Пресвітеріанський університет (є й такий у Сполучених Штатах Америки) видає свій журнал. Кожна книжка цього журналу натоптується допотопними «філософськими» істинами і релігійними афоризмами, розтлумаченими й «розвиненими» до смішного.

Ось кілька зразків пресвітеріанських премудрощів:

«Людина харчується не тільки хлібом, а й чудовою природою»...

«Людина харчується не тільки хлібом, але й сяйвом зоряного неба в світлі ночі»...

«Людина харчується не тільки хлібом, але й співом пташок, весняним вітром і ніжним шелестінням дерев»...

«Людина харчується не тільки хлібом, але й віршами поетів і мудрістю філософів»...

Хоча й наївні ці афоризми, їх варто було б доповнити ще одним:

«Людина харчується не тільки хлібом, але й патефонними пластинками...»

Бідному американському студентові Патрику довелося недавно взяти участь у дивовижному конкурсі. Конкурс той мав деяке відношення до музики. Якийсь тонкий знавець естетичних смаків буржуазії вирішив виявити нового рекордсмена — майстра ковтати патефонні пластинки і організував безглузде змагання.

Старий рекорд в цій галузі дорівнював 2,83 пластинок. Студент Патрик розкришив і проковтнув 3 пластинки, встановивши таким чином новий рекорд.

Після закінчення змагань Патрик захворів на тяжку шлункову хворобу. Зате він одержав чималу грошову нагороду, про яку навіть мріяти не можуть ті студенти, які чистять черевики (чужі), миють посуд (у ресторанах), відчиняють дверцята автомобілів (щоб не перевантажувати багатіїв важкою фізичною працею) і т. д.

Бідний студент з цього заробітку заплатив за право навчання в університеті. Дуже дорогою ціною заплатив: подібні йому в Сполучених Штатах Америки можуть споживати плоди науки лише з гіркою приправою...

Чудернацька пригода може трапитись з начальником Одеського облмісцевпрому т. Лепьошкіним та директором міськпромкомбінату т. Боритенком.

Може статись, що прокинеться хтось із них одного дня і запитає: «А де ж це подівся 2-й механічний завод, отой, що виробляє фотозбільшувачі?» Тоді прокинеться начальник планового відділу, дістане окуляри, розкриє папку й скаже: «Мусить бути завод, бо ось і план для нього є — 1200 фотозбільшувачів на місяць. А коли план є, то як же заводові не бути?» За ним протре очі начальник відділу кадрів і додасть: «Авжеж є! Адже там і досі директорує Іванов, головним інженером той... як його? Ройс? Ні. Петров? Ні... Хтось інший, а механіком Шмукерман. Всі є! Всі!»

Тоді посхоплюються директор і начальники відділів і кинуться до вікон. Нема, не видно заводу...

— Шукайте! — крикне директор.— Це ж не голка!

І почнуть шукати, папери перекидати, у телефони дзвонити.

— Знайшли?

— Що? Кого?

— Та завод же отой, що фотозбільшувачі...

— Ні, ще не знайшли.

— То кличте мені Іванова, Шмукермана, хай зараз же мені дають завод!

— Кликали — нема. Кажуть, ніби хтось бачив, як біг в один бік від заводу Іванов і кричав: «Труби! Труби! Труби!». У другий бік — Козак і теж кричав...

— Тоді Шмукермана сюди!

— Ще не встановлено точно, де він є, але ходить чутка, що сидить у дворі будинку 77 по вулиці К. Маркса, коло гідравлічного преса й спостерігає, як буде в «трубу летіти» ця дорога машина...

«Що це, жарт?» — спитаєте. Який там жарт!

Два роки уже з порядним гаком минуло, як один казанський завод передав Одеському 2-му механічному заводові виробництво фотозбільшувачів з умовою, що він, механічний завод, протягом трьох років освоїть виробництво, а поки що Казань буде постачати потрібні деталі.

І закрутилося колесо. Казань деталі постачає — Одеса монтує та продає. Ні клопоту тобі, ні перешкод! Освоєння? «А, поки там минуть три роки, встигнемо ще»... Отак і сиділи собі директор, головний інженер, механік та постачальник і співали: «Що нам жить, не тужить»... Ніби до обласної олімпіади самодіяльності готувалися. Тільки й роботи було директорові та відділу кадрів місцевпрому, що інженерами перекидалися. Був інженер Ройс — зняли, був другий — звільнили, третій — тільки зашумів...

Отак жили, співали й незчулися, як два роки минуло, а на третій рік батько-завод почав скорочувати постачання деталями, мовляв, ставай, синку, на власні ноги. Тоді «ансамбль» урвав пісню на півслові й зарепетував: «Як? Що? Де? Куди? Коли? Ми ж ще молоденькі, ще без штанців бігаємо!» Та проте «немовлята» знайшли дорогу до суду й поцупили дещо по-синовньому з батька. Дарма, що молоденькі, а зубки прорізались!

Суд — судом, а деталі — деталями. Суддя не буде їх виливати. Довелось у якомусь сарайчику ливарний цех влаштовувати та на піску виливати деталі. Отак і граються немовлята в пісочку і за день, дивись, один вилле 50, а той — 70 деталей! А поруч, укритий брезентом, уже півроку лежить гідравлічний прес, дуже спритний станок: за годину 250—300 деталей відстукує, тільки натискуй на педалі та розтоплений метал заливай. Ходив півроку коло нього механік, а оце вже надумав був його запрягти до діла. Почали встановлювати, а слюсар, якому це доручили, каже:

— Де це видано, щоб таку дорогу машину у цьому дірявому сарайчику встановлювати? Та через тиждень-два полетить же вона у трубу. Тут більше сотні ніжних деталей. Стукне раз-два — і полетить зі стелі всяке сміття та лахміття.

— А директор, інженер, механік, куди вони дивляться?

— Еге, ви не знаєте, яка їм халепа: лягають і встають з одною думкою — «труби, труби, труби». Весь час трублять. Один летить у Нікополь, другий — у Дніпропетровськ, третій — у Миколаїв, і всі — за трубами. Бачите, для фотозбільшувача потрібна труба, хоч і невеличка, та без неї вся робота не клеїться. Плани і облмісцевпром, і міськпромкомбінат надсилають, а адресу, де брати труби, «засекретили».

Бігають на заводі, турбуються, всякі там командировочні чи роз'їзні виписують, а труб нема, план не виконується. У вересні якось вибігали план. А що буде далі? Труб, кажуть, на 300 — 400 фотозбільшувачів, а план 1200!

Керівники місцевпрому та промкомбінату розкладають свої папки на столах та з усіх боків до них забігають. Дарма! З якого боку не забігай, виконання плану не міняється: 70%... 73%... 65%...

— Що робити? Давайте замінимо інженера... Ні, замінимо постачальника... пошлемо Шмукермана... Та ж він механік... Ні, замінимо...

Кого? Кого ж треба замінити, щоб навести на заводі лад? Про це подумати справді варто.

Я. СІКОРСЬКИЙ.

Одеса.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— **Не пустуй, бо одведу додому.**
— **Чим ви його там лякаєте?**
— **Шпалерами!**

ОХРІМ ЛАТАЄ СВИТУ...

Щось давно не було ніяких чуток про Охріма. І про його свиту. Аж ось одержуємо повідомлення з шахти № 22 тресту «Радянськвугілля»:

«Охрім у нас. Сидить у кабінеті начальника шахти і нікого до себе не підпускає».

І справді, сидить він там.

— Можна? — обережно стукає в двері наваловідбійник Іван Полюшко.

— Іншим разом, іншим разом! — гримить з кабінету.

— У вас же прийомний час! — нагадує наваловідбійник.

— Зачиніть двері!

Хвилин за десять до кабінету пробує зайти з заявою запальниця Явдоха Черешня.

— З заявою й не потикайся,— радить їй хтось.— Начальник шахти не любить, коли до нього ходять з папірцями. Тут якось одному геологові треба було відмітити командировку, так, повірите — сорок шість днів в оці двері стукав, тільки на сорок сьомий день начальник відчинив їх перед ним.

Незважаючи на пересторогу, запальниця легенько натискує на двері. Береться за ручку і чує грізний окрик:

— Зачиніть! Мені ніколи...

Чим так перевантажений начальник шахти т. Лозицький?

Виявляється, що, дійсно, справ у нього — по самі вуха. З ранку до вечора натискує на телефонну трубку. Кажуть, що уже на одному вусі мозолі натер нею.

— Дайте Західну лаву,— гукає він у трубку.— Західна? Лозицький говорить. Як у вас діла, Західна?

— Стоїмо! — чути з лави.— Нема кріплення. Лісогони три години попрацювали й пішли додому. Ви ж самі їх відпустили.

— М-да...— кривиться начальник шахти.— Ну, так от що. Пошліть за лісом наваловідбійників.

— Та в них і свого діла вистачає... Ви ж їх і вчора, і позавчора отак одривали, та ще й за роботу не заплатили...

— Що значить — одривав? Треба глибше дивитися.

Начальник шахти з серцем кидає трубку. Але за хвилину йому знову доводиться її піднімати: дзвонять з четвертої дільниці.

— Ну, що там у вас?

— Комбайн стоїть.

— Знаю! Я ще вчора наказав, щоб до вас послали слюсаря Гонтаренка і помічника механіка Кравченка.

— А їх і сьогодні тут нема...

— А ви натискуйте! Комбайн стоїть, а люди повинні працювати. Перекиньте їх на першу дільницю до прохідників.

— Так і вони ж сидять без діла: немає рейок.

— Рейок теє... підкинемо.

— І труб вентиляційних нема. І лісу...

— Ну, годі, годі. Тільки й знаєте скиглити: нема того, нема сього...

— Бо ніхто на шахті не дбає про завтрашній день.

Начальник шахти сердито кидає трубку:

— Завтрашній день... Тут сьогодні не знаєш, куди кинутись.

І, подумавши, накидається на корінну лаву пласта К-5.

— Ну, як графік циклічності? Як видобуток?

Почувши відповідь, кривиться. А потім натискує на важіль телефону і лагідненьким голосом говорить:

— Ну, як з підготовчими операціями? Готуєте новий пласт? Дуже добре! Але сьогодні, хлопці, виручіть. Облиште все і підсипте вугілля. Що? Вчора, кажете, було те саме... Ну, що ж, братці, вдієш, коли на корінних лавах без ножа ріжуть. Треба залатати дірку...

Залатавши дірку, Охрім...— чи то пак товариш Лозицький — дзвонить у трест:

— З планом, значить, теє... наближаємось до виконання.

— Щось повільно наближаєтесь,— кажуть йому керівники тресту.— Гляди там. Натисни на всі важелі. Що хоч роби, а справну цифру дай!

І начальник шахти клянеться, що натисне, дасть.

З-під землі дістане, чи якось інакше добуде, а — дасть!

Сяк-так залатає...

М. БОРИСЕНКО.

Маківський район,
Сталінської області.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА (Із серії «Зникаючі птиці»)

Г А В А

ЗОЛОТИЙ ДОЩ

Ой, нависла та чорна хмара над головою Івана Степановича Крихтіна. Мало того, що його наказом міністра було знято з посади головного бухгалтера Костянтинівського (Сталінська область) металургійного заводу імені Фрунзе. Він, Крихтін, за різні службові злочини мусив ще й сісти на лаву підсудних.

І сів. Тільки не на лаву підсудних, а в крісло заступника головного бухгалтера сусіднього, Єнакіївського металургійного заводу. Допоміг старий друг — заступник директора заводу А. Т. Демченко. А за те, що Крихтіна понизили в посаді, т. Демченко підвищив йому на 500 карбованців оклад. Тепер заступник головного бухгалтера Крихтін одержує більше, ніж одержував тоді, коли був головбухом.

Зручно вмостившись у новому кріслі, Крихтін і тут, на Єнакіївському заводі, почав, як і в Костянтинівці, залазити обома руками в державну касу. Спочатку він незаконно одержав підйомні. Потім призначив собі одноразову допомогу за вислугу літ у чорній металургії в сумі 4000 карбованців, хоч ніякого права на цю вислугу не мав. Пізніше, проаналізувавши свою роботу на новому місці і давши їй високу оцінку, він ще й премію вав себе п'ятьма стами карбованцями. Державні карбованці тепер так і сипляться в кишеню Крихтіна.

Виходить, що й таке трапляється: з великої хмари — золотий дощ!

ЧОГО ХОЧЕ ЛІВА НОГА?

Якби на Білоцерківському ремонтному заводі ім. 1 Травня з таким запитанням звернувся хто-небудь до пожежників, то кожен з них, напевне, відповів би:

— Моя ліва нога хоче, щоб і праву ногу взули в чобіт.

В чім річ? Причому тут чоботи?

А притому, що головне управління ремонтних підприємств Міністерства сільського господарства УРСР надіслало на білоцерківський завод спеціально для пожежників 16 пар чобіт і, за малим винятком, всі вони... на ліву ногу. Малий виняток становлять ті кілька пар чобіт, які можна натягти на обидві ноги, але при умові, що одна з ніг обов'язково буде коротшою або довшою за другу на два—три номери.

Отакі номери показує головне управління ремонтних підприємств Міністерства сільського господарства!

Навколо Києва в радіусі п'ятдесяти кілометрів полювати заборонено.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

З а є ц ь. — Знаємо вас! Спочатку «на пушку», а потім на мушку!

П О Я С Н И В...

«ОБЪЯСНИТЕЛЬНАЯ ЗАПИСКА

Я Шершень А. Д. работал в 1938 году с незаконченым вышем образовании вто время. Атистацийная комисия придложила мне окончить учит. институт...»

«ОБЪЯСНЕНИЯ

На Ваш вопрос когда я поступил и кончал институт и кто был сооучеником в институте могу сообщить следующе;
Как ране Вам сообщино, что я поступил в институт в 1938 год. и закончил в 1940 году. Соочиниками были...»

Далі все ясно без «объяснения»! З усього видно, що автор цих записок колись давнодавно закінчив щонайбільше два класи і третій коридор.

Наводимо ми ці витяги для того, щоб «сообщить следующе»:

Шершень Олександр Дем'янович працює у П'ятихатському районі на Дніпропетровщині... директором Боголюбівської семирічки.

Біда вчителям, якими він керує, а ще гірше «соочиникам», яких він навчає!

Виставка ШИРНЕТРЕБА

БУФЕТ З СЕКРЕТАМИ

«Я придбав буфет виробництва Харківського мебльового комбінату. Тепер не знаю, що з ним робити. Дверці в ньому не відчиняються, стекла випадають»...

З листа т. Ляшенка (м. Амвросіївка, Сталінської області).

Цікавий харківський буфет!
Куди не глянь — у нім секрет:
Нікому невідомо,
Сокирою чи ломом
Потрібно відчиняти
У тумбочках дверцята.

Споживачі не знають,
Для чого випускають
Такі страшні й погані
Корита дерев'яні...

Одне в буфеті — не секрет,
Що бракоробський це буфет.

НЕ ВЕЗЕ

Прилуцький міськпромкомбінат, Чернігівської області, (директор т. Волович) виробляє втулки до возів.

Не заздримо тому, хто придбав ці втулки. Не повезло йому. Та й хіба ж повезе, коли втулки геть усі подзьобані іржею, а там, де нема іржі, випирають напливи металу і всякі інші сліди неочищеної формовки?

Одне слово — формений брак.

Далеко на ньому не поїдеш!

ГОСТРА СИТУАЦІЯ

Без ножа ріже Запорізький завод емальованого посуду. Ріже гострішими за ножі кришками емальованих баків, залишаючи по собі довгу згадку на пальцях споживача.

Врізуються і в руки, і в пам'ять ще й такі деталі, як пухирі емалі. Ними завод щедро наділяє свою продукцію. Щоправда, цих пухирів легко можна позбутися: вони лускають, коли натиснути на них нігтем, і тоді бак стає цілком придатним для здачі на склад «Металолому».

Ощасливлені власники запорізьких емальованих баків допитуються:

— Чи не можна попросити директора заводу т. Різниченка «загострити» питання про якість продукції? Але так «загострити», щоб воно йому й самому врізалося в пам'ять. Надовго!

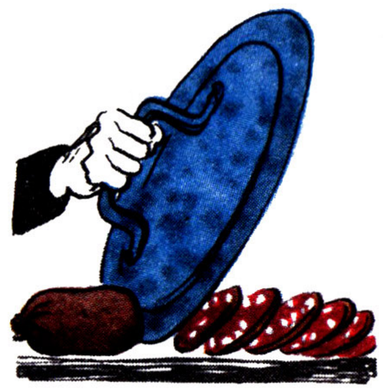

ВСЬОГО ПОТРОХУ

Харківська книжкова фабрика ім. Фрунзе випустила багато неправильно зброшурованих підручників.

— Є у мене «Фізика»,— учень ледве вимовив,
І сльоза у бідного впала на рукав,—
Трохи у ній алгебри, трохи у ній фізики...
Хто її зліпив таку? Хто надрукував?

— Це «майстри» у Харкові для дітей старалися,—
Вчитель пояснив йому.— Називати їх
Можна недотепами, можна й розтелепами,
Взагалі ж роззявами їх назвать не гріх!..

НІЖНА ЦЕГЛА

На цьому фото представлена продукція Бандурського (на Миколаївщині) цегельного заводу «Колективна праця». Доставити бандурську цеглу на виставку у натуральному вигляді не пощастило: при першому ж необережному дотику ніжна продукція цегельного заводу розсипається в прах. Тільки обгорнувши кожну цеглину грубим шаром вати, можна привезти на місце цей тендітний будівельний матеріал. Та де ж набрати стільки вати?

Саме про це й хочеться запитати директора заводу т. Мардера і головного інженера т. Бойка.

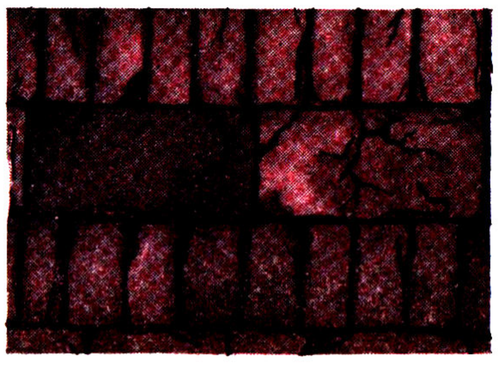

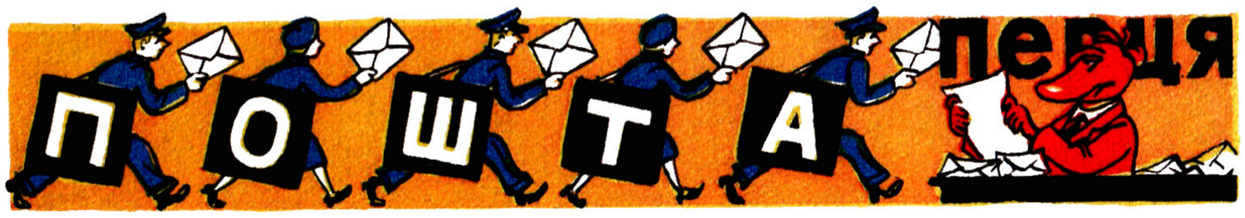

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Можеш вітати колгоспників села Васючина: не було у них радіотрансляційного вузла, а тепер він є. Є нова досконала апаратура, є й усе інше. А вузол не працює.

— Не горить! — пояснював голова артілі т. Джамбайський кілька місяців тому.— От зберемо врожай, тоді і про радіо подумаємо.

Упорався колгосп з урожаєм, вже й осінні польові роботи вивершив, а голова артілі все ще ніяк не збереться про радіо подумати.

Перче, порадь, що робити, щоб наш голова колгоспу став радіоактивнішим!

Г. БОРИСЕНКО.

Букачівський район,
Станіславської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ні для кого не секрет, що меблі ще з діда-прадіда робилися і тепер робляться переважно з дерева. Щодо цього й наша чигиринська артіль ім. Богдана Хмельницького дотримується дідівських принципів. А ось Черкаська облпромрада та обліспромспілка, напевно, хочуть запровадити новий метод виробництва меблів. З квітня місяця ми не одержали від них жодного кубометра лісу. Натомість маємо уже чималу купу листів, телеграм, директив та інших відписок від облпромради та обліспромспілки про те, що колись вони нам той ліс таки дадуть.

Видно, в цьому й полягає новаторство облпромради та обліспромспілки — виробляти меблі не з лісу, а з паперів. Якщо це так, то хай не криються й поділяться з нами своїм досвідом.

Чого ж тут скромничати?

І. ЩЕРБИНА.
секретар парторганізації
артілі ім. Богдана Хмельницького.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У Станіславському відділку Львівської залізниці вештаються три постійні представники: від Станіславського «Облзаготзерна», від тресту «Станіславліспром» і Городенківського цукрозаводу. На обов'язку цих трудеників лежить одержання відомостей у вантажному відділі про кількість навантажених за добу вагонів хліба, лісу й цукрових буряків. Цей титанічний труд щодня забирає в кожного представника од сили годину. Останні сім годин робочого дня вони просто сохнуть від нудьги. І за це, звичайно, одержують зарплату.

Чи не порадив би ти, Перче, цим трьом неробам, за прикладом описаного Остапом Вишнею знаменитого хору райуповноважених, організувати й собі вокальне тріо — робити ж однаково нічого, хай хоч співають!

Може, коли тріо затягне «Віють вітри, віють буйні...», керівники організацій, які акредитували при Станіславському відділку трьох неробів і платять їм за неробство зарплату, второпають, що викидають державні гроші на вітер.

І. ЖЕЛТЯКОВ,
оператор вантажного відділу.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Існує єдина, затверджена урядом, форма звітності по тваринництву. Ніяких інших форм бути не може. Але директор Бородянської МТС т. Мажуга і головний зоотехнік т. Лазебна з цим не згодні. На додаток до державної форми звітності, вони винайшли свою форму й розіслали всім зоотехнікам колгоспів. У тій формі 22 пункти, в які хитромудро ввібгано понад 150 підпунктів. Зоотехнікам пропонується, зокрема, дати: відомості про «яйценосність по всіх видах птиці; список кращих корів, кличка, номер, надоєно молока; список кращих свиноматок — кличка, кількість поросят, указати, за ким закріплені» і так далі, і тому подібне. Бородянському держплемрозпліднику знадобилися відомості про рух череди великої рогатої худоби та інші детальні відомості про стан тваринництва і кормової бази артілі. Від племрозпліднику ми одержали 12 форм, в яких треба заповнити понад 800 різних граф.

Недарма у нас тепер кажуть: що написане бюрократичним пером, не витягнеш не тільки одним волом, а й цілою чередою великої рогатої худоби.

А. ШВЕЦЬ,
зоотехнік артілі «Промінь».

Київська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Колишній директор Потіївської середньої школи, Білоцерківського району (Київщина), Звалинський П. І. та бухгалтер цієї школи Микитюк З. В. зловживали своїм службовим становищем, грубо ставились до учнів. Про це читачі Перця написали до редакції. Факти підтвердилися. Нарсуд Білоцерківського району розглянув справу Звалинського П. І. та Микитюка З. В. і засудив їх до позбавлення волі на 5 років кожного.

★ У листі до редакції повідомлялося, що головний лікар санаторію «Поляна» Мельник (Свалявський район на Закарпатті) незаконно використовував санаторний автотранспорт для перевезень пасажирів, а «виручку» привласнював. При перевірці факти ствердилися. Мельника з посади головного лікаря знято. Незаконно привласнені ним гроші повернуто до каси санаторію.

★ Перець одержав листа про те, що директор Чистяківської МТС (Сталінська область) Гребенников не справляється з своїми обов'язками.

Як повідомив редакцію завідуючий сільгоспвідділом Сталінського обкому партії т. Радець, рішенням бюро обкому Гребенникова з роботи звільнено.

★ Мешканці м. Сколе (Дрогобицька область) написали до редакції про незадовільний ремонт житлових будинків. При перевірці факти ствердилися. За недоброякісний ремонт житлофонду завідуючого Сколівським комунгоспом Костева з роботи знято, технікові-будівельнику Музиці оголошено догану.

ВІД РЕДАКЦІЇ

У фейлетоні «Як гуси Гапона врятували» («Перець» № 16) неправильно було вказано, що голова виконкому Печенізької райради т. Рєзников і секретар райкому КП України т. Завгородних покривають незаконні дії керуючого конторою «Заготскот» Гапона І. І.

Цим редакція виправляє свою помилку.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

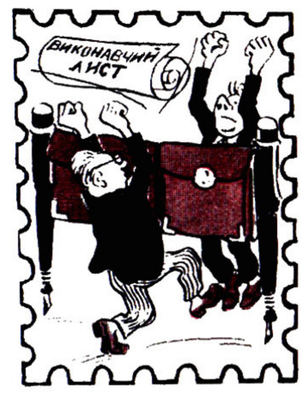

Дніпропетровська збутконтора «Головцукру» недовантажила Запорізькому хлібокомбінату № 2 цукру на 97 крб. 70 коп. Не порозумівшися з конторою, звернулися ми до нарсуду 2-ої дільниці Кіровського району м. Дніпропетровська, щоб там розглянули наші претензії.

Ми написали, а в суді немов води в рот набрали. Лише після неодноразових нагадувань нарсуддя т. Цебенко відповів, щоб ми надіслали йому гербову марку вартістю 1 крб. Ми надіслали, а в суді знову води в рот набрали. Звернувся хлібокомбінат до управління Міністерства юстиції по Дніпропетровській області з просьбою вплинути на суд. Після впливу нарсуддя т. Цебенко відповів, що... справи в суді нема.

Листування посилилось. Включилося в нього і Міністерство юстиції. Нарешті нарсуд 2-ої дільниці справу розглянув і надіслав хлібокомбінатові виконавчий лист на одержання грошей.

Після цього тяганина ввійшла в нову фазу: тепер уже нарсуди 2-ої і 6-ої дільниць Кіровського району м. Дніпропетровська почали сперечатися про те, хто ж повинен виконати рішення суду. Сперечаються вони й досі.

Несолодко нам від цієї цукрової історії! Два роки триває вона. Скільки часу змарновано, скільки паперу зіпсовано, скільки коштів витрачено!

Як бачиш, Перче, ще й досі не перевелися крючкотвори. Живуче насіння!

З. ЦЕЙТЛІН.

м. Запоріжжя.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

— Знаю, знаю, товариші, — втішав місцевих друкарів і газетярів голова виконкому Зборівської райради депутатів трудящих Талейко Мирослав Іванович. — Ніколи про вас не забуваю. Досить тримати друкарню й редакцію в тісних кімнатках! Дамо вам нове приміщення...

І тепер втішає.

— Пам'ятаю, пам'ятаю, товариші,— рік тому запевняв начальник Тернопільського обласного управління культури т. Бондарчук.— Мотор для вашої друкарні занарядимо. Дамо мотор...

І тепер запевняє.

А тимчасом сидять зборівські друкарі й газетярі в тісних трьох кімнатках під дірявим дахом і думають:

— Хто ж кращий обіцяльник — районний голова чи обласний начальник?

Цікаво знати, Перче, що ти скажеш, як цю задачу розв'яжеш?

С. ДОЛЕНКО.

Тернопільська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 22 (297) (на украинском языке). Підписано до друку 17.XI. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 08429. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 5045. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Як показали лондонські і паризькі переговори, правлячі кола Франції підтримують політику ремілітаризації Західної Німеччини.

Півня на заріз несуть, а він каже: «Ку-ку-рі-ку!».

Мал. О. КОЗЮРЕНКА